

og Landkommuner med en bymæssig Bebyggelse, i hvilken der ved sidste almindelige Folketælling var mindst 1500 Indbyggere, foreslaaet til højst 90 Kr. gennemsnitlig pr. understøttet Person og for de øvrige Kommuners Vedkommende til 60 Kr. pr. understøttet; dog kan der i de førstnævnte Kommuner ikke anvendes mere end 6 Kr. pr. Indbygger efter det i Kommunen senest afholdte Mandtal og i de øvrige Kommuner ikke mere end 4 Kr. pr. Indbygger. Naar man har foreslaaet lavere Beløb for de almindelige Landkommuner end for Købstæderne og Landkommuner med stor bymæssig Bebyggelse, skyldes det, at Udgifterne til de vigtigste Livsformødenheder er betydelig lavere paa Landet end i Byerne. For de Kommuner, af hvis Beboere et i Forhold til Befolkningstallet særlig stort Antal er vanskelig stillet af de i Forslagets § 1, Stk. 1, nævnte Grunde, har man derhos foreslaaet, at Kommunalbestyrelserne, saafremt Forholdene gør det paakrævet, med Socialministerens Samtykke skal kunne anvende indtil henholdsvis 8 og 6 Kr. pr. Indbygger for de i § 2, Stk. 1 omtalte 2 Grupper af Kommuner.

Som Udgangspunkt for en Beregning af en arbejdsløs Persons Udgifter til de i Lovforslagets § 1 omhandlede Fornødenheder (Brændsel, Belysning, Beklædning og Bolig) kan man antagelig regne med et Aarsbudget paa ca. 2000 Kr. i Gennemsnit. Efter en Beregning paa dette Grundlag vil Udgiften til de nævnte Fornødenheder i Lovens Gyldighedsperiode andrage ca. 180 Kr. pr. arbejdsløs.

Efter de i Loven foreslaaede Maximumsgrænser pr. understøttet Person, skulde de understøttede saaledes gennemsnitlig kunne faa Halvdelen af disse Udgifter dækket af Kommunen. Da man imidlertid maa regne med, at ikke alle, der understøttes efter Arbejdsløshedsløvgivningen — f. Eks. ugifte Personer eller Personer, hvis Ægtefælle har Indtægt — vil have Brug for Vinterhjælpen eller dog dennes Maximum, vil der derved blive skabt Mulighed for at andre kan faa et større Beløb.

Hvad angaar en Beregning af Kommunernes Udgifter i Henhold til nærværende Lovforslag kan det som Udgangspunkt for et Skøn. anføres, at Antallet af arbejdsløse den 9. December udgjorde ca. 153,000, og at man i Maanederne Januar,

Februar og Marts maa regne med, at Tallet kan stige til ca. 180,000.

Hvor stor en Del af disse Personer, der vil opnaa Hjælp efter nærværende Lovforslag, lader sig kun tilnærmelsesvis angive.

Dog kan det anføres, at ca. $\frac{2}{5}$ af de arbejdsløse er Forsørgere, og at Flertallet af disse antagelig vil opnaa denne Hjælp. Hvad Ikke-Forsørgere angaar, vil en Del, navnlig af de unge, bo hos Forældre og derfor ikke have samme Trang til de omhandlede Fornødenheder som Forsørgerne. Imidlertid vil ogsaa indenfor denne Gruppe af arbejdsløse et stort Antal erholde Hjælp. Man kan derfor formentlig regne med, at ikke under Halvdelen af samtlige arbejdsløse vil modtage Hjælpen. Dertil kommer yderligere, at en Del Personer, f. Eks. selvstændige Erhvervsdrivende, som har maattet opgive deres Erhverv, og som hverken kan erholde ordinær eller midlertidig Arbejdsløshedsunderstøttelse, vil være trængende til Hjælp efter nærværende Lovforslag. Man har imidlertid ikke Materiale som Grundlag for Skøn over, hvor stort dette Antal vil være, men mener i hvert Fald at burde regne med ca. 20,000.

Gaar man derfor ud fra, at ca. 100,000 arbejdsløse og 20,000 andre kriseramte Personer vil modtage den heromhandlede Hjælp med de fastsatte Maxima af 60 Kr. og 90 Kr., vil det samlede Beløb udgøre ca. 10 Mill. Kr. Dog forudsætter dette, at Maximumsgrænsen paa 60 Kr. og 90 Kr. overalt bliver fuldt udnyttet. Dette vil imidlertid formentlig ikke blive Tilfældet; dels er det nemlig muligt, at Kommunen i visse Tilfælde ikke udnytter Grænsen, dels vil Bestemmelsen om, at det udbetalte Beløb ikke maa overstige 4 eller 6 Kr. pr. Indbygger, formentlig i en Del Tilfælde begrænse Udnyttelsen af Maximumet pr. understøttet.

Der er derfor en Mulighed for, at den samlede Udgift selv med det anførte Antal understøttede vil blive noget under 10 Mill. Kr.

Paa den anden Side er det ikke udelukket, at Antallet af understøttede vil vise sig at blive noget større end ifølge foranstaaende skønsmæssige Beregning. Som Følge af den i § 2, Stk. 2, fastsatte Begrænsning af Udgiften pr. Indbygger, vil der dog være nogenlunde Sikkerhed for, at den samlede Udgift ikke vil kunne overstige et Beløb af 11—12 Mill. Kr.